

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 10. De admirandis visionibus, quas habuit de Beatitudine, deque ejus
origine & causa, quæ est visio Dei Trini & unius, necnon de gloria agni, &
quos ob fines hæc ipsi fuerint communicata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ratem, potentiam & misericordiam, propter quam se eâ ratione communicabat animæ tam imperfectæ & miserabili, quàm est mea, & cum ita admirarer ac ferverem, adverti in me nescio quem appetitum insolitum narrandi meo Confessario hujus mysterij, & cum ego me propter illum reprehenderem, dixit mihi Dominus; Noli mirari, Anima, istud tuum desiderium, quia caret defectu & culpâ, sicut culpandus non esset Vasallus, cui Rex donavisset præclarum aliquod cimelium, si lætus curreret ad suum Parentem, ostensurus illi istud tam pretiosum munus. Vehementer obstupui, denuò expendens Clementiam & Bonitatem mei DEI, quòd ad tales usque descendendo minutias, eo modo se communicet animæ, ut illam confoletur.

§. VI.

DUm alio die (in Martio anni 1622.) agerem cum DEO, & essem valde afflicta, more solito, dixerunt mihi sancti Angeli: Soror nostra, es afflicta, veni nobiscum, & quiesces. Collocaverunt me in quadam quasi sella, tuleruntque paula-

tim, elevando me ad cœlestem Jerosolymam, pertransiveruntque quosdam collos, donec eò pervenirent. Postquam illuc pervenissent, præsentaverunt me Beatissimæ Trinitati, & ibi me prostraverunt, atque in momento, instar fulguris, mihi se videndum exhibuit Divinum illud Esse. Fuit ea res admirabilissima, sed perbrevis, quia si duraret, non posset perferri absque jactura vitæ. Post hoc Pater æternus imposuit meo capiti coronam ex auro purissimo, firmiter illi inhærentem, & Filius DEI mihi apposuit aliam, Spiritus quoque sanctus aliam; deinde omnes tres Divinæ Personæ me exornaverunt catenâ ex pretiosissimo auro, quam singulæ sustinebant, & ego eram in medio catenæ, ita ut catenæ illa aurea pretiosissima complecteretur omnes tres Divinas Personas, unâque meam animam, arctissimè adstrictam & unitam Divinæ Majestati: in qua unione mansi diu. Accessit postea Dominus meus Angelus Custos, & spoliavit me coronis, atque catenâ, & asservavit in se ipso; Dominus autem mihi quædam est loquutus, datâque mihi suâ sanctissimâ benedictione, me reliquit.

CAPUT X.

De admirandis Visionibus, quas habuit de Beatitudine, deque ejus origine, & causa, quæ est Visio DEI TRINI & UNIUS, nec non de Gloria Agni, & quos ob fines hæc ipsi fuerint communicata.

Multa & valde mirabiles fuerunt revelationes, ac visiones, quas Venemibilis Marina de gloria & vita æterna, quam speramus in celo, habuit, concessas ipsi

à DEO, propter tres altissimos fines: nimirum, ut illi declamaret istum Fidei articulum, quem credere plurimum nostrâ interest, sicut ipsi fuerunt declamati alijs; atque etiam ut restingeret, temperaretque aliquantum ardentem amorè ac desideria, quibus ad ipsum videndum impellebatur, solareturque illam

& recrearet instantis doloribus, quos perpeiebatur. Quamvis autem hæcenus commemorata sint multa revelationes hujus generis; recensebimus tamen modo alias insigniores, quæ omnibus erunt ingenti solatio, & magnopere proderunt, pro obrinendis quædam finibus, eliciendoque ex ipsis alio fructu, quem illa elicit, cujus continuuum exercitiu erat petere hoc tantum bonum, pro omnibus proximis, conditis ad illius consequationem.

Quædam vice, inquit, cum vacarem orationi, dixi ad DEUM magno affectu: Domine mi, adest ecce tua mendica, infir-

ma,

na, & inops, nuda & lacera, ac derelicta, omni virtute vacua. Venio autem peti- tum elemosynam pro me, & pro meis pauperibus ac indigis fratribus, qui degimus in isto exilio, adeo omni ope destitu- ti, & versamur in periculo perdendi te Bo- num infinitum. Da nobis aliquid, Do- mine, Pater misericordiarum magne, di- ves & potens, qui non depauperaris, tam- etsi multa des tuis pauperibus creaturis: quia es ipsa abundantia, imò dum das, magis ditaris, quantum quidem id fieri potest. Tum mihi manifestabat Dominus, suo lu- mine suam Majestatem, & infinitas divi- tias, cum magno meo solatio & gaudio, cordisque ipsum amantis ardore, ut ea quæ agnovi, nesciam explicare. Considera- bunda autem tacite dicebam: Si cum ipso exiguo lumine, quod à Domino habebam, fui tam beata, ac tantà sum delibuta volu- ptate, qualem necesse est gloriam esse Bea- torum Spirituum, qui clarè vident ipsius Majestatem, & divitias hujus magni DEI ac Domini, cui, nescio quâ audaciâ, dice- bam: Videtur hoc mihi esse, mi Domine, tale quid, ac erat, quando myops ille nu- per versabatur inter quosdam bono prædi- tos visu, qui recreabantur, ac ridebant, vi- dentes volantem quandam avem: quem risum ipse audiebat, ac attollebat unâ ca- put, ridebat & gaudebat, quasi idem vide- ret, quod alij, tantum quia auditu perci- piebat eos plausus, credebaturque esse verum, quod illi dicebant: Talis ego nunc sum. Dilecte animæ meæ, ac Domine mi.

§. I.

Aliam visionem ita refert: Dum, *in- quit*, mea anima vehementer optaret esse in cœlesti sua patria, quia Dominus ac DEUS ipse, quem propter solam illius bonitatem amabat, & cui desiderabat ser- vire omnibus suis viribus, illi indulgebat hoc desiderium, idemque fovebat atque incendebat, videns se ita dependere ab hoc suo Domino & summo Bono, ut ab illo ne- que cruciatu dolorum, ac diuturnorum tormentorum, & afflictionum corporis, neque obscuritatibus, tenebris ac derelicti-

onibus posset avelli, nec etiam liberari aut exolvi illis vinculis, & unione, quâ illam ipse DEUS sibi adstrinxerat, ex mera sua bonitate: considerans quoque se quasi exu- lare à sua cœlesti patria, concipiensque spem, quam ipsi Dominus dabat illius ob- tinendæ, eaque fruendi, propter bonitatē & merita Domini nostri JESU Christi, tam firmam, ut illam hac de re quodam- modo securam redderet ac certam; age- bat, iterando hujusmodi desideria & affe- ctus frequenter de hoc negotio cum DEO, qui aliquando illi dixit: Es afflicta, mea A- mica, ac optas migrare. Expecta parum- per, ostendam tibi aliquid pro tuo solatio & refrigerio: Visne? inquit Dominus. Ego verò respondi: Nullam vellem Do- mine in isto exilio quietem, nec solatia; quod si tu nihilominus vis, ex tua bonita- te, & altissimis judicijs, fiat in me tua ama- bilissima voluntas. Hoc dicto, elevavi, DEO sic volente, oculos, & conspexi mi- rabiliter apertos Cœlos, usque ad summum, ac utrinque sese contrahentes, ut per illos pateret pulcherrima & longa via, quæ in- cipiens à terra, pertingebat ad altitudinem supremi cœli. Erat ista amœna & admi- rabilis via, plenissima utrinque Angelis DEI speciosissimis, & ornatissimis, in termino verò illius & summitate apparebat quod- dam amplum & gratiosum spatium, per quod videbatur clarissimè tota illa beata Civitas cœlestis, unâ cum ipsius Incolis & Aulicis. Vidi proinde, quomodo gaude- rent abundarētque Divinâ suavitate, ac beatitudine æternâ, Animæ & Spiritus, vi- verētque felices, & commorarentur in illa terra viventium, loco pacis & quietis perpetuæ; vidi pariter, quasi in ictu oculi, & momentaneè, meâ opinione, fontem, originem, & causam illius Divinæ beatitu- dinis, quæ beatas reddebat & replebat illas animas sanctas, ac spiritus beatos. Hæc vidi, modo tam mirabili Divino, & subli- mi, ut nullus intellectus posset assequi, vel comprehendere quid fuerit, etiam si meâ a- nima id viderit, intellexerit atque cogno- verit pro suo captu. Postquam fuissē contemplata hæc mysteria, & accepissē à Domino tantas gratias, descendi ex eo

loco, deducuntibus me Angelis, ac statim fuit clausa illa admirabilis via, conjunxeruntque se Caeli. Et stupebam plurimum, erámque plena solatio, ac attonita, quòd tam admiranda viderem, & agebam magnas DEO gratias, pro eo, quòd est in se ipso, quòdque nobis præstat suis miseris creaturis. Remanserunt autem ita meæ memoriæ, intellectui ac voluntati impressæ istæ veritates, quæ mihi fuerunt manifestatæ, id quòd diu duravit, duraturumque dixit Dominus per decursum vitæ meæ (mortalis) ut semper haberem præsentem illam felicem patriam, vidererque mihi meâ memoriâ, intellectu ac voluntate illam inhabitare, tametsi pars inferior viveret, pateretur ac operaretur in exilio ea, quæ DEUS jubebat & volebat, posthabitis omnibus alijs rebus, quamvis id faceré cum multis defectibus, quibus scatebant omnia mea opera, eò quòd non responderem eâ fidelitate, quâ debebam, tantis gratijs acceptis à Domino Majestatis: persuasitque Dominus meæ animæ usque adeò istam veritatem, & articulum nostræ sanctæ fidei, quem mihi manifestavit, dari nimirum vitam, & beatitudinem æternam, ut sæpè dicerem, quòd habebam intimè cordi meo infixum: Ità est, vidi enim hoc meis oculis; quia mihi à Domino fuit ostensum: & præ admiratione ac fervore, quem inde concepi, puto me fore paratâ, perambulare vias & plateas hujus mundi, clamando ac dicendo: Videte fideles JESU Christi, quid ego agnoverim & viderim meis oculis, eò quòd mihi DEUS manifestaverit, veritatem videlicet nostræ fidei, quæ nos docet, dari vitam & beatitudinem æternam, absit ut illam perdamus.

§. II.

Sequens visio etiam ostendit, quantum DEO placeat, dum acquiescimus ipsius voluntati, si subtrahat hujusmodi gratias. Dum, inquit, aliquando essem meo more collecta, dixit mihi Dominus: Amica, veni mecum, es enim afflicta, & ostendam tibi mirabilia, quæ te multum recreabunt & consolabuntur. Hoc audito, respondi

tora amore ardens: Eamus, Domine, eamus unâ, quò tu volueris. Et expolians se mea anima quàm celerrimè veteri pelle naturæ, adhæsit lateri sui Domini, affixitque se ipsius pedibus. Cùm me Dominus videret adeò determinatam, dixit mihi: Paulatim, paulatim, soror, quid facis tantumne attentas? Ego verò respondi: Dixi tibi, Dilecte animæ meæ, ac Domine mi, ut eamus ad gaudia, ad quæ me invitatis: sed dico tibi nunc etiam, me libenter velle remanere, si sit tua sanctissima Voluntas, in meo fimetò & sterquilinio. Postquam hoc dixissem, reperi me demersam in fundum naturæ, quia mihi videbar esse in gravissimum conversa plumbum, nec vidi Dominum spatio, quo symbolum Apostolorum ter posset percurri. Non fui propterea afflicta, quia eram unita cum Divina voluntate, verum post hanc moram, Dominus ad me redijt, alloquensque me, peramanter, dixit mihi: Plurimum mihi placuit tui animi promptitudo, & subdixi me tuo conspectui hoc brevi tempore, ut te viderem elicientem actus demissionis: sed modò veni mecum, Amica. Hoc dicto me duxit Divina Majestas ad cœlestem Jerosolymam, ubi mihi ostendit mirabilia. Vidi illam plenam rivulis purissimis, pellucidissimis, & pulcherrimis, qui significabant pretiosum sanguinem Agni Divini, effusum pro nostra salute ac remedio, unde exornabantur ac illuminabantur mirabiliter illa cœlestia habitacula: vidi etiâ in vultibus singulorum cœlestium Palatinorum, & spirituum beatorum, qui mihi fuerunt ostensi, quendam rorem, seu guttam pretiosissimi sanguinis, quæ mirabili & Divino modo exhibebat, ac declarabat virtutem ac vires, quas dederat & communicaverat illis cœlestibus spiritibus, ut propterea essent Beati, & possiderent tam fortunata ac admiranda bona. Hoc visore divi ad meum exilium, jubente meo Domino, qui me eò deduxerat.

§. III.

Aliâ vice me DEUS præmonuit, semihic præstiturum magnam quandâ gratiam.

tiam, & ostensurum pretiosum conviviū, unde mea anima esset habitura solatium, & replenda bonis. Contuli me paulò post ad templum Domus Professæ Societatis, & cum ibi essem, nihil prorsus cogitans de eo, quod mihi Dominus dixerat, raptusum in ecstasim, ut quasi essem destitutus sensibus, spiritus autem meus fuit translatus ad cœlestem Jerosolymam, ubi conspexi opiparam & pretiosam mensam, cui affidebant insigniores Incolæ illius cœlestis Aulæ, quales erant Apostoli & Prophetæ. In hac mensa proponebatur quidam Divinus cibus, magni pretij & valoris; cujus excellentiam admirans, interrogavi Sanctos Angelos, qui me illum adduxerant, qualisnam esset ille cibus tam Divinus, qui adeò satiaret ac delectaret, & repletet bonis animos illorum feliciū convivarum? Responderunt mihi, esse, & vocari Agnū DEI, Filium Virginis; & ego illum videbam, & agnoscebam ita esse, sed tacebam stupens, desiderando illa bona. Sancti Convivæ intelligentes, quid ageretur in mea anima, mihi dixerunt: Adverte, Amica, noli affligi, quia tibi hic servabitur tua pars, & portio, pro destinato tempore. Id me affecit solatio, atque cum oculis lustrarem illum felicem locum pacis, & quietis, vidi innumerabiles Sanctos ordine dispositos, quibus, quasi manu & ministerio sanctorum Angelorum, dispensabatur ille cibus, stipantibus iisdem sanctis Angelis illum Dominum, eisque inservientibus, qui erat cibus illorum Beatorum.

Deinde conjectis oculis ad aliam partem altiorem, & eminentiorem, conspexi thronum Divinæ Majestatis, & in illo sanctissimam Trinitatem, quæ mihi revelavit mysterium trium Divinarum Personarū, eo modo, quo alias fecerat, in quibus cognoscebam unam solam ac Divinam Essentiam, unum DEUM, unum Dominum, ex quo egrediebatur lux quædam inaccessibilis, & summus splendor, cujus virtus ac pulchritudo, & infinitum Esse, beatos reddebat illos Sanctos, & illuminabat, totosque permeabat suā illā luce & virtute, singulos juxta suum statum, ac locum, quæ illic obtinuerant pro suis meritis, adeò ut

singuli, & omnes simul, evaserint toti gloriosi, resplenduerint, fuerintque lucidiores, & incomparabiliter pulchriores Sole. Spectavi hoc aliquamdiu, & sancti Angeli, qui me eò adduxerunt, subito me volebant deducere ad locum mei exilij: quanquam ego desiderans prius loqui Christo Domino, peterēq; ab illo gratias, dicebam ipsis, nē me abducerent tam citò, volebamque illis resistere. Tandem consenserunt, ut facerem, quod petebam: Verum statim atque sum loquuta Divinæ Majestati, iterum me voluerunt deducere, quibus rursum dixi, ut me relinquerent, eò quòd haberem plura dicenda Domino: Sed illi me nolebant ducere ad illum beatum locum, in quo erat Dominus. Qui videns quid fieret, collocavit se, ubi desinebat descensus illius viæ, & alloquens me quàm suavissimè, dixit: Filia, vade in pace, audivi enim ac intellexi tua desideria; & postquā mihi dedisset suam benedictionem, fuit tectus nube splendidā, atque ego plena solatio mansi in templo, ubi antea fueram.

§. IV.

Admirabiliorem visionem de gloria Beatorum, deque modo, quo sunt Beati, habuit in Junio anni 1615. Dum essem, ait, valde infirma ac debilis; mei sancti Angeli, jussu DEI, me voluerunt ducere ad locum, quem ipsis designaverat, & derepentē me inveni extra lectum, ac indutam veste coloris cœlestis, quæ erat instar longi pallij. Nescio, an id factum sit in spiritu, an verò re ipsa fuerim vestita corporaliter, quia hoc non adverti, sicut alias soleo advertere, ac distinguere: solum scio, meum sanctum Angelum Custodem fuisse sollicitum, ac disposuisse, quomodo consisterem in quadam quasi sella, nē irem pedes, propter meam debilitatem. Ita confidentem me tulerunt mei sancti Angeli, & meus Custos, cum quibusdam alijs, qui tunc primum advenerant, ad ingressum cujusdam magnificæ aulæ, amplæ, latæ, & valde longæ, cujus muri videbantur esse ex auro purissimo, & cœlum illius seu laqueare collucere pretiosis ornamentis stellarum, pavimenti-

mentum autem apparebat esse cœleste. In aditu istius aulæ ascendebatur per quosdā gradus ejusdem pretij, elegantiæ & pulchritudinis, cujus erat ipsa aula. Portaverunt me per illos sic sedentem, & cum pervenissem ad ingressum ac portam, erexerunt me in pedes, atque tum illam pertransivi, & summè stupui, videndo rem tam pulchram. Postquam pervissem ad illius finem, meque vertissem quasi ad unam partem, erant ibi alij gradus, & post hos alij, alijs semper pulchrâ proportionē, altiores, magnique ac inestimabilis pretij, ut non reperiatur quidquam in mundo, cui possint comparari. Per illos me duxerunt sursum ad alium locum, qui meâ opinionione erat speciosus, & locus beatus, ubi erant multi sancti Beati, & Angeli DEI, omnes ipsos vidi confusè, quin ullum speciatim agnoscerem. Ob hanc visionem ita fui mihi derepentè erepta, & quasi oblita, omnium rerum, non solum terrenarum, sed etiam cœlestium singillatim, quia tantum confusè aspiciebam, & indistinctè universalitatem, amplitudinem, & plenitudinem omnium rerum, quas non potest capere humanus intellectus. Vidi deinde Majestatem nostrri magni DEI ac Domini, qui mihi valdè suaviter & blandè dixit: Quomodo me non aspicias? Fui expergefacta quasi ex somno his verbis, & intuitum Domini, ipse quoque me aspexit: atque his visis me transformavi totam, ut mihi videbatur, in ipsius Majestatem, ac insinuavi in illud Divinum Essè, cognoscendo quædam ex ipsius Divinis attributis. Interea mihi dixit Dominus: Vidistine modum, quo mei sancti, & mei Angeli sunt Beati, & causam hujus beatitudinis? Ego respondi: Non, Domine. Visne id videre? ajebat Dominus: ego verò reposui citissimè: Ità, mi Domine, ità, Dilectè mi, volo hoc videre. Tum fui reducta ad extremitatem illius sancti loci, eram enim procul intus, atque ibi in momento, & celerrimè, in ictu oculi, mihi fuit ostensa, ac manifestata gloria illa Sanctorum, & modus, quo erant beati. Vidi illos habentes cognitionem sublimissimam de illo Divino Essè DEI, ipsiusque Divinis attri-

butis, & ardentem amore illius Domini DEI nostri, quo fruebantur, & quem intuebantur. Hæc omnia fuerunt peracta intra oculi ictum. Illo momento jam natura incipit deficere, & tota contremuit, eò quod non posset sustinere tantam magnificentiam, & gloriam repentinam, essetque attonita & consternata dicto spectaculo. Propterea me defecturam fuisse, si id duravisset diutius. Noluissè indè discedere, & relictabar; sed Dominus me ad id suaviter induxit, comitando me, atque Angeli me retulerunt ad meum angulum per eosdem gradus, ac aulam, per quam me attulerant.

§. V.

Aliquot annis post (in Octobri anni 1623.) dum vigilarem quâdam nocte, nescio quomodo dixerim meis sanctis Angelis: Mei Domini, jam pridem non vidi cœlestem patriam: Illi responderunt: Si vis, rogabimus DEUM, ut te eò ducat. Et statim vidi, quomodo minor ex illis id petiverit à Domino, qui ipsis dixit: Jam scitis causam, quod nempe sit exiguis prædita viribus naturalibus. Fiat tamen. Et in momento me sancti Angeli duxerunt, ut lustrarem illam cœlestem Jerosolymam tantum obiter. Post duos deinde vel tres abhinc dies, mihi dixit Christus Dominus: Volo tibi gratiam aliquam præstare tali modo, quali nunquam tibi ullam præstiti. Cumque me permisissè ejus voluntati, ducta fui ab Angelis ad cœlum, & quasi in media via me sensu debilitatam ac fatiscientem, acsi illud iter peragerem corporaliter. Postquam fuissè ingressa in illam cœlestem Civitatem, vidi Majestatem DEI Trini & Unius, ac Filium DEI in sinu sui æterni Patris, nec non modum, quo ab ipso procedebat, & quomodo ex cognitione, & mutuo sui amore producerent Spiritum sanctum; quomodo item DEUS completeretur istas tres Personas; ita ut Pater esset totus ille DEUS, & Filius totus effectus ille DEUS, & Spiritus sanctus totus effectus ille DEUS, absque ulla divisione in Divinitate. Deinde vidi quosdam cœlestes Angelicos, qui mihi erant vicini, & agnovi, quomodo

modo, videndo & amando illum DEUM, eoque fruendo, essent Beati. Intellexi, ac vidi modum, quo participant hanc beatitudinem, per illam visionem sui DEI; & lustrando oculis illam supernam Civitatē, quæ mihi semper apparet in forma circulari, & latissima, vidi omnes choros animarum beatarum, participare singulas pro suo gradu, suam beatitudinem, per visionem ejusdem DEI. Tunc autem non cognovi ullam speciatim, sicut fit, si quis videat multos homines, sedentes in aliquo loco. Ego tenebar magnis desiderijs manendi ibi, & participandi illam beatitudinem, vehementer ad id anhelando instar infantis, qui videns magnum virum bibentem ex aliquo alto fonte, vehementer optaret pertingere etiam ad bibendum, sed propter suam parvitatem non posset. Dum hæc ita se haberent, venit ad me JESUS Christus Dominus noster in specie, quæ ipsum soleo videre, dixitque mihi: Modo id non potes consequi, ut impleatur

istud desiderium, quo teneris; sed veni, & ingredere huc in meum cor. Statim sensi, quod me Dominus univisset secum, intrā suum Esse Divinum, & in hoc Divino Esse sum contemplata beatitudinem Sanctorum, cognoscendo singillatim quosdam, ut fuerunt Sanctus Dominicus, Sanctus Ignatius, & S. Franciscus. Paulò post me Dominus iniecit in illud mare, & immensam abyssum sui Divini Esse, sicut alias sæpe fecerat, ubi non agnito ullo ipsius particulari attributo, videtur immensitas Divini Esse, quod est incomprehensibile. Et post aliquam moram, extraxit me ex illa abyssò, uniendo me secum alio modo: quia verò vehementer dolebam, quod exirem ex illa Civitate cælesti, ipse Christus Dominus cum meis Angelis venit, meque est comitatus ad meum cubiculum, quasi, ut minùs sentirem reditum, & postquam ibi modicùm mansisset, abivit. Sit benedictus in æternum! Amen.

☩*☩*☩

CAPUT XI.

De eximijs fructibus, quos collegit, & gratijs, quas obtinuit in alijs Visionibus cælestis Gloriæ, qui sunt finis Orationis & Contemplationis.

Alias deliciosissimas Visiones habuit de his mysterijs, in quibus ipsi pariter Dominus manifestabat fructus, eliciēdos ex similibus contemplationibus, & gratias, quas ijs præstat, qui ipsos dignè æstimant.

§. I.

Dum, inquit, vehementer flagrare amore summi Boni, ac Domini mei; dixit mihi Divina Majestas: Veni ad me, & quiesces, atque recreaberis; id enim tibi pro hac bona voluntate, & amore, quo me prosequeris, volo concedere, quod æquum est me facere. Hoc dicto, duo sancti Angeli ibi præsentēs, me duxerunt ad conspectum Majestatis Nostri magni DEI,

ac Domini, & mea anima fuit unita cum ipso in ea Divina Domo, ac cælesti Jeroſolyma, ubi respiravit & quievit, amando suum DEUM ac Dominum, cum magna pace; & aliquantò post illi dixit: Dilecte animæ meæ, ac Domine mi, cum volueris pro tua bonitate mihi præstare tantam gratiam, ut me deduceres ad tuam domū, atque ad tuum conspectum, non cogito inde abire, nisi mihi des eleemosynam, & nisi auferam hinc aliqua bona ac divitias, pro mea paupere anima, ut exornata ac ditata tibi placeat, sitque accepta tuis Divinis oculis. Si enim Pater aliquis dives & potens in suam domum inducit filium inopem & indigum, atque degentem in terra aliena, ut ab illo ac in ipsius domo capiat solatium, & recreetur, quando discedit, reditque ad suam pauperem domum,

Pp

dimittit